

musselformig i b-et. — 3) Se *Benbrott*. *Gamla b. värka vid vaderskiften.* — 4) Ställe, der sten brytes. Ingår i sammansättningarna *Marmorbrott*, *Kalkbrott*, *Sandstensbrott*, m. fl. — 5) (gam.) *Fal-landesjuka.* — *B.* (i moralisk mening) 1) (i allmänhet) Öfverträdelse af lag (vare sig gudomlig eller mensklig). *Det är ett b. emot Gud. Otacksamhet är ett b.* — *Syn.* Öfverträdelse, *Förbrytelse.* — 2) (uti inskränkt mening) En lagstridig, med fri vilja begången handling, som antingen medelbart eller omedelbart innehåller en kränkning af samhällsmedlemmarnes säkerhet. *Groft, svårt b. B. emot majestäten, emot staten, emot statens säkerhet. B. emot person, emot äganderätten, emot lagen. Begå b. Tilltalad för b.* — Bildar en mängd sammansättningar, såsom *Lagbrott*, *Majestätsbrott*, *Sabbatsbrott*, *Edsörebrott*, m. fl., hvilka ses på sina ställen. — *Syn.* *Förbrytelse*, *Lagöfverträdelse*, *Lagbrott.* — 3) (enskilt) Öfverträdelse af något, som blifvit öfverenskommet. *Begå ett b. emot fördraget. Det är ett b. emot kontraktet.* Hit höra sammansättningarna: *Traktatsbrott*, *Kontraktetsbrott*, *Löftesbrott*, m. fl. — *Syn.* Öfverträdelse. — 4) Säges om handlingar, hvilka icke kunna kallas öfverträdelse, men dem man ogillar. *Det är ett b. att hafva huggit ned all skogen.* — *Syn.* *Orätt*, *Illa gjordt.* — 5) (jäg.) *Ligga på b.*, säges om björnen, då han i November ligger några dagar utanför idet, färdig till uppbrott, och liksom på försök, för att uttröna, om trakten är säker.

BROTTANDE, n. 4. Se *Brottning*.

BROTTARE, m. 3. 1) En, som brottas med någon. — 2) En, som är mycket öfivad i att brottas.

BROTTAS, v. d. 4. Hålla någon om lifvet eller i kragen och anstränga sig att slå honom till marken. *B. med någon. De b-ttades.*

BROTTFALL, n. 3. (gam.) Se *Falldesot*.

BROTTFÄLLING, m. 2. (gam.) En, som lider af fallandesot.

BROTTKÄMPE, m. 2. pl. — *kämpar.* (föga brukl.) Kämpe, öfivad i konsten att brottas.

BROTTMÅL, n. 3. Rättegångsmål, som angår begången öfverträdelse af brottmålslagen. *Groft b. Tilltala, anklaga för b.*

BROTTMÅLSDOM, m. 2. Dom, fälld i ett brottmål.

BROTTMÅLSDOMARE, m. 3. Domare, som endast dömer i brottmål.

BROTTMÅLSDOMSTOL, m. 2. Domstol, som endast upptager och afdömer brottmål. — *Syn.* *Kriminaldomstol.*

BROTTMÅLSLAG, m. 2. Lag, som handlar om brott emot allmänna säkerheten. — *Syn.* *Kriminallag.*

BROTTMÅLSLAGBOK, f. 3. pl. — *böcker.* Lagbok, som innefattar alla de särskilda i ett samhälle gällande lagbestämmelserna rörande brott emot allmänna säkerheten.

BROTTMÅLSLAGFARENHET, f. 3. Den del af lagfarenheten, som handlar om brottmål. — *Syn.* *Kriminallagfarenhet.*

BROTTMÅLSLAGSKIPNING, f. 2. Brottmåslagarnes handhafvande i en stat.

BROTTMÅLSLAGSTIFTNING, f. 2. 1) Lagars stiftande rörande brott emot allmänna säkerheten. — 2) Samteliga i en stat gällande lagar rörande brottmål. — *Syn.* *Kriminallagstiftning.*

BROTTMÅLSPROCESS, bråttmålsprosäs, m. 3. Rättegång, rörande ett brottmål. — *Syn.* *Brottmålssak*, *Kriminalsak.*

BROTTMÅLSRANSÄKNING, f. 2. Ransäknung af domare i ett brottmål.

BROTTMÅLSRÄTT, m. 3. Den del af offentliga rätten, som handlar om brottmål. — *Syn.* *Kriminalrätt.*

BROTTMÅLSSAK, f. 3. Se *Brottmålsprocess*.
BROTTMÅLSSTATISTIK, brått---stik, f. 3. Den del af statistiken öfver ett land, som uppgifver brottmålets antal jemte dermed sammanhängande ämnen.

BROTTMÅLSVÄG, m. 2. Förekommer endast uti adverbiala uttrycket: *I b.*, såsom, i egenskap af, under rubrik af brottmål.

BROTTSJÖ, m. 2. Häftig stöt af hafs vågorna.
BROTTSLIG, a. 2. 1) (om person) Skyldig till brott, som begått brott. *En b. menniska. B. emot Gud och människor, emot fäderneslandet.* — 2) (om sak) Som innefattar brott (se *Brott*, *B.*, alla bem.). *B. handling, tanke. B-t lif, uppsåt. B. kärlek. B. otacksamhet, egennyttia, nyfikenhet. Det är b-t att löna en välgörare med otacksamhet. B-a blickar.* — *Syn.* *Fördömlig, straffbar.*

BROTTSLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara brottslig. a) *Hans b. är bevist.* — b) *B-en af denna handling kan icke bestridas.* — *Syn.* *Fördömlighet, Straffbarhet.*

BROTTSLIGT, adv. På ett brottsligt sätt. *Handla, tänka b. Det är b. handladt af honom.* — *Syn.* *Fördömligt, Straffbart.*

BROTTSLING, c. 2. En, som begått brott, förbrutit sig emot lagarna. — *Syn.* *Förbrytare, Missgerningsman.*

BROTTSTUGA, f. 4. (prov.) Litet, i en jordslutning uppfördt hus, hvaruti landtmannen torkar, bråkar, skåktar och häcklar lin och hampa.

BROTPTYTA, f. 4. Ytan på ett ställe, der något blifvit brutet, t. ex. af ett ben, ett mineral, o. s. v.

BROTULL, m. 2. (föga brukl.) Se *Bropeningar*.

BROVASE, m. 2. pl. — *vasar.* Bjelke till underlag för en brogång.

BRRR! int. Brukas i komisk och skämtsamt ton, för att uttrycka en känsla af obehag, smärta, afsky, o. s. v.

BRUCIN, brusi'n, n. 3. sing. (kem.) Ett växtalkali, som förekommer i vissa strychnosarter, samt i barken af *Strychnos nux vomica*.

BRUD, f. 2. 1) Benämning på en kvinna, vid det tillfälle, då hon med högtidliga ceremonier förenas till äktenskap med en man (Brudgom). *Stå b.*, vara brud. *Föra b-en i säng.* — 2) (oegentligt) a) Förlofvad kvinna, fästmö. — b) Maka. — Nyttjas i begge dessa bemärkelser blott i poeti och oratorisk stil, samt aldrig utan att åtföljas af en genitiv eller ett possessivt pronomen.

BRUDALÅT, m. 2. (prov.) Brudspel, brudsång, brudvisa.

BRUDBADSTUGA, f. 4. (fordom) Brudens högtidliga badning aftonen före bröllopsdagen.

BRUDBORSTE, m. 2. pl. — *borstar.* Se *Borsttistel*.

BRUDBRÖD, n. 3. Ört med hvita, vålluktande blommor. *Spiraea Filipendula.*

BRUDBÄDD, m. 2. Se *Brudsäng*.

BRUDBÄNK, m. 2. (gam.) Se *Brudstol. Sitta i b.*, stå brud.

BRUDDANS, m. 3. Den afdelningen af dansen vid ett bröllop, då brudkronan borddansas, hvilket tillgår på det sätt, att alla bröllopsflickorna dansa i ring kring bruden, som med förbundna ögon